

Teza: Tajemnica zawodowa

Tajemnicą zawodową objęte jest wszystko, o czym radca dowiedział się w związku z wykonywaniem obsługi prawnej. Nie dochowanie tajemnicy zawodowej, nawet gdy radca prawny działał w słusznym interesie społecznym, stanowi poważne przewinienie dyscyplinarne.

Sygn. akt WO-95/15

ORZECZENIE

z dnia 14 marca 2016 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SWSD Bogusława Boyen

Sędziowie: SWSD Magdalena Śniegula

SWSD Elżbieta Gajda - Krynicka /sprawozdawca/

Protokolant: Kamila Kamińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego r.pr. Lecha Ciarkowskiego po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2016 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego K. B.

obwinionego o czyn z art. 64 ust.1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych i art. 12 i 19 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z powodu odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 11 maja 2015 r. sygn. akt D 14/2015

orzeka:

1.

zmienia orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 11 maja 2015 r. sygn. akt D 14/2015 w ten sposób, że uznaje Obwinionego radcę prawnego K. B. za winnego naruszenia art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych i art. 12 i art. 22 ust. 1 lit. a Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za czyn ten na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 2 i pkt 3 ustawy o radcach prawnych wymierza Obwinionemu karę pieniężną w kwocie 3.000 zł. oraz dodatkowo na podstawie art. 65 ust. 2a ustawy o radcach prawnych orzeka zakaz wykonywania patronatu na okres 3 lat,

2.

zasądza od obwinionego koszty postępowania odwoławczego w zryczałtowanej wysokości 1.100 zł (słownie: jeden tysiąc sto zł) na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie orzeczeniem z dnia 11 maja 2015r. uznał obwinionego radcę prawnego K. B. za winnego naruszenia art.12 i art. 19 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego polegającego na nienależytym wykonywaniu czynności zawodowych poprzez skierowanie w dniu 6 marca 2014r pisma do G., w którym odnosi się do sytuacji finansowej jedynego udziałowca Skarżącej oraz do faktu, że Skarżąca występowała jako wykonawca drogi startowej na lotnisku W. M., stwierdzając, że Skarżąca wadliwie wykonała prace, co spowodowało

zamknięcie lotniska, oraz podnosi, że koszty naprawy i odszkodowań przewyższają kwotę kilkudziesięciu milionów złotych, w sytuacji gdy wcześniej świadczył pomoc prawną na rzecz Skarżącej w zakresie objętym niezakończonym dotąd sporem sądowym dotyczącym odpowiedzialności kontraktowej z tytułu wykonania pasa startowego na lotnisku M.

i na podstawie art. 64 ust. 1 i art.65 ust.1 pkt 4 i art. 65 ust. 2a ustawy o radcach prawnych wymierzył mu karę dyscyplinarną zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 6 miesięcy oraz dodatkowo zakaz wykonywania patronatu na okres 5 (pięć) lat.

Od orzeczenia odwołanie wniósł Obwiniony radca prawny zarzucając :

- rażąco naruszenie przepisu art. 12 i art.19 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie.

W uzasadnieniu odwołania Obwiniony podniósł, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny błędnie ustalił stan faktyczny przyjmując że celem skierowanego pisma do G. było dyskredytowanie Pokrzywdzonego D.. lub jego jedyne go wspólnika M.. Zdaniem Obwinionego w skierowanym do G. piśmie przekazał jedynie wiadomości z rynku czeskiego powszechnie na tym rynku znanych gdyż pochodzących z prasy i komunikatów urzędowych. Pisząc pismo kierował się jedynie troską aby m. W. nie znalazła się w podobnej sytuacji jak P. w Czechach. Jeszcze raz podniósł, że było to pismo osoby prywatnej wynikające z troski o interes mieszkańców lokalnej wspólnoty samorządowej.

Na zakończenie swojego odwołania obwiniony podniósł, że nie można mu przypisać winy w zarzucanym zachowaniu oraz działania niezgodnego z zasadami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, gdyż jego zdaniem nie naruszył żadnych zasad w kontekście wszystkich okoliczności sprawy.

Wskazując na powyższe uchybienia obwiniony wnosil o zmianę wydanego orzeczenia i uznania niewinnym zarzucanych mu czynów

Rozpatrując odwołanie Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje :

Odwołanie Obwinionego jest zasadne.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Sąd I instancji właściwie, wszechstronnie i wnikliwie rozważył zebrany w sprawie materiał i na jego podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz prawidłowo ocenił delikt.

Z zebranego materiału wynika, że Obwiniony świadcząc pomoc prawną na rzecz Pokrzywdzonej w zakresie sporu sądowego dotyczącego odpowiedzialności kontraktowej z tytułu niewłaściwie wykonanego pasa startowego na lotnisku W. - M. dysponował informacjami o dokumentach mówiących o zaniedbaniach i nie właściwym wykonaniu umowy, lecz zdaniem Sądu do zakończenia procesu nie powinien wygłaszać swoich opinii, gdyż ocena materiału zgromadzonego w procesie należy do sądu a nie do obwinionego.

Wysłanie do G. pisma w którym obwiniony przekazuje informacje o pokrzywdzonej sugerując, że jej sytuacja finansowa może mieć wpływ na realizację zawartych umów było zachowaniem nieetycznym i przekroczeniem granicy zaangażowania się w spór.

Również niewłaściwym zachowaniem było przekazanie informacji, które Obwiniony znał z prasy czeskiej, gdyż zapoznał się z nimi podczas świadczenia pomocy prawnej Skarżącej.

Radca prawny swoim postępowaniem powinien budować i podtrzymywać zaufanie do zawodu radcy prawnego, unikać konfliktu interesów oraz dochowywać tajemnicy zawodowej gdyż jest to jednym z podstawowych nakazów etyki zawodowej.

Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Obwiniony swoim zachowaniem naruszył art. 12 i art.22 ust. 1 lit. a Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Zachowanie Obwinionego poprzez użycie do napisania pisma do G. papieru firmowego Kancelarii i podpisanie go pod pieczęcią „Radca Prawny” niezależnie od powodów którymi usprawiedliwia swoje zachowanie, należy uznać, że podważa zaufanie nie tylko do niego ale również do członków samorządu zawodowego.

Zdaniem Sądu niewątpliwie Obwiniony przekroczył granicę zaangażowania się w realizację zawartej umowy świadczenia usług doradztwa prawnego angażując się w troskę o interes społeczności lokalnej i przekazując powzięte informacje osobie trzeciej.

Dokonując oceny zachowania Obwinionego, Wyższy Sąd Dyscyplinarny ocenia go jako naganne i zasługujące na ukaranie. Radca prawny powinien zawsze mieć przy podejmowaniu takiego zachowania na względzie konflikt interesów oraz obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej i raczej nie podejmować działania niż je podejmować. Należy tu podkreślić, że tajemnicą zawodową objęte jest wszystko, o czym radca dowiedział się w związku z wykonywaniem obsługi prawnej.

Wykroczenie przeciwko regułom unikania konfliktu interesów i nie dochowanie tajemnicy zawodowej stanowi poważne przewinienie dyscyplinarne.

Natomiast co do wymierzonej Obwinionemu kary, to Wyższy Sąd Dyscyplinarny rozpatrując okoliczności dotyczące zachowania się Obwinionego, wziął pod uwagę stopień jego winy jak również to, że Obwiniony miał przekonanie o słuszności swojego działania i doszedł do przekonania że wymierzona przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny kara jest zbyt surowa i uznał, że adekwatna będzie kara nagany wraz z karą pieniężną oraz dodatkowo zakaz wykonywania patronatu. Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał, że zastosowanie kary surowszej w postaci zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego byłoby rażąco niewspółmierne do szkodliwości popełnionego deliktu. Przy wymierzaniu kary Sąd wziął pod uwagę dotychczasową niekaralność Obwinionego i że orzeczona kara będzie dla Obwinionego odpowiednio dotkliwa.

Z tych względów Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji .

O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 Ustawy o radcach prawnych w związku z §1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 Uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. nr 86/IX/2015.